

Syv

Hænder om een Krank.

En Fortælling.

Indsendt

til

S. T. Hr. Biskop

Hagerups

og

Tomfrue

Christies

Bryllups = Fæst

den 7de October 1777.

BERGEN, 1777.

Trykt i Hans Kongel. Majests. privilegerede Bogtrykkerie, hos
S. Dedechens Esterleverste.

Fra det forrige Aarhundrede levde endnu en gammel Bonde, i en Egn, som havde alle nordiske Indigheder. Et Himmelhøyt Bierg opløstede sig fra hans Boelig, beklædt til det øverste med Fyrre og Gran, med Birk og Hegg. En Elv styrtede sig ndover dette Bierg, og paa den lille Slætte, hvor Mandens Huus stod, syntes den at have glemt sin rasende Fart, og flød langsom igiennem en Rød af Ronnebar Træer hen over Markene i mangfoldige Bukter, indtil den atter igjen med nogen Bruusen faldt ned i den Fiord, som trækker sig ind til dette Sted for at skaffe det alle muelige Skionheder. Ligesom en gammel Hiort, der er bleven gaaende tilbage i en Skov, som Jægerne enten havde forladt eller forglemt, saa levde denne Nordmand her. Wellyster havde ikke fordarvet hans Legems Bygning, og Misundelsen var ikke bleven ham vaer for at kunde give hans Sind sit Baanesaar. I Ungdommen havde han haft Leylighed til at kiende temmelig nøye den Nordenfeldske Deel af sit Fædrene Land. Der sagdes, at han en Tid i Verden havde forestaaet noget vigtigt Embede, at han ikke var fød Bonde,

Bonde, og at ikke Nødvendighed men frit Valg havde sat ham i disse tarvelige Vilkaar. En Aftenstund sad han paa Marken, indtaget i den takkelige Naturs Yndigheder. „O! sagde han ved sig selv, at være kommen fra Verdens Sværm til saadan „Roelighed som denne, det er at vaagne af en ængstefuld „Drøm; glad seer du da disse Spøgesser forsvinde, som i Søve „ne jagede den matte Siel. Ensomhed er Sielens Hvile, og „Naturens Betragtning dens sunde Føde.„ I disse Tanker sad den Gamle gandske henrykket; Da en forvirret Støyen i Skoven gjorde ham opmærksom. Den kom alt nærmere, og vorte jo nærmere den kom. Langt fra hortes, Lyd af Skud og Walthorn, og deriblandt Klamren ligesom med Halker og Spader, og nu igien ligesom man knusede den ene Machine mod den anden. Nu begyndte Lyden meere at forklare sig; Man horte vredagtige Ord ligesom mellem fortørnede Qvinder. Og nu kunde man allerede stielne forskiellige Sprogarter. Nogle talte Bergensfisk, andre Trouhiemsk, og atter andre Sundmorsk, men det som var det forunderligste, der syntes være een i Flokken, som talede Latin. „Men hvad er dog dette, sagde den Gamle og „reyste sig, vil Sværm og Uroelighed gjøre mig Fredløs paa „min gamle Alder, og forfølge mig lige indtil denne Aftrog.„ Neppe havde han sagt disse Ord, førend den laarmende Flok kom hovedfuls sværende frem af Skoven; De vare alle Qvinder, dog større end Mennesker i Almindelighed, nye og forunderlige Skabninger at see for den Gamle; saa vidt han endnu langt fra kunde fatte, havde de imellem sig en Blomster-Krans, som enhver af dem vilde drage til sig. Den Gamle taalte dem, de vare 7 i Tallet; „Skade, sagde han ved sig selv, de vare „ikke

„ikke 9, saa kunde jeg indbilde mig at dette Bierg var Parnas-
 „sus og at jeg selv var Apollo.„ Mindst tænkte den Gamle,
 at disse Nymphes vedste af ham at sige, og endnu mindre, at
 de vare komne for at voldgive ham deres Trætte; Ikke før saae
 de Bonden førend det blev stille mellem dem og enhver begyndte
 at sætte sine Prydelser i Orden. Derpaa trinnede de alle frem,
 og hvad man kunde samle af det, de alle paa eengang talende,
 var dette: „Vi ere 7 Søstre, alle Døttre af Kierlighed, skiont
 „hver af os har sin Fader. Vi slætte alle Baand og sammen-
 „binde de mennekelige Hjerter til en Hoved-Hensigt. Efter
 „vor Moder kalder man os alle Sælfsaber; men efter vore
 „forskjellige Fædre have hver af os sit Tilnavn. Nu fandt vi
 „alle paa eengang denne Blomster-Kræng, i hvilken er indvir-
 „ket, som du seer, disse Ord: For den Smukkeste af Syv,
 „som slætter de stærkeste Baand.

„Siig du hvem af os Krængen skal tilhøre; og vi vil
 „lade os nøye med din Dom. Den Gamle smilede til dette
 uventede Optog. „Ja man bør være saa gammel som jeg,
 „sagde han, naar man skal domme retfærdig om Smukhed.
 „Hadde Paris haft mine Nar, havde Venus neppe faaet Guld-
 „Eglet. Jeg takker for den Vere I bevise mig, og kand jeg
 „sælde en Dom, som I maa erkiende for billig, saa vil jeg
 „glæde mig over at have reddet Krængen, som I ellers vist nok
 „hadde revet i tu; thi saa gif det i min Ungdom i Verden.
 „Naar flere bleve ivrige i at stride om Veren, stred de saa
 „længe indtil de alle tabte den. Jeg vil sætte mig op paa den
 „ne lille Høj, under den gamle Eg. Der behage I Smukke

, at fremtræde een og een, og fremføre ordentlig hver sin Sag. Saa talte han og satte sig under Tegen.

Nu traadde den første frem, høyere end nogen af de andre, deylig især af Ansigt, hun bar en Kongelig Krone paa sit Hoved, og hendes Haar skinnede af fyrstelige Gaver. En prægtig grøn Klædning var hun iført, hvori vare indvirkede næsten alle de Blomster, som pryde nordenskjeldske Bakker og Dagle. Man kunde see at en Mester havde begyndt dette Arbejde, at noget siden var tilfikket, som ikke svarede til Begyndelsen, og overalt at Klædningen begyndte at blive gammel. En vel skaaren Pen havde hun bag det ene Dre, men i den høyre Haand, Agerdyrknings Redskabe, og i den venstre herlige Belønninger. Ellers syntes hun at være voren for hastig og for høyt i Deyret. Hendes Legem var ikke i øvrigt saa smukt som hendes Hoved. Det lod ligesom hendes Lemmer vare for langt fra hverandre, hvilket gjorde hendes Gang noget mat og slunken, og at hun ikke førte sin Krop med den Virksomhed som svarede til hendes Størelse. Forvinder hun dette Tilfælde, tænkte den Gamle, og faaer hun Forlighed i Forhold mod hendes Høyde, saa bliver hun en Skjønhed uden Riige. Hun neiede for Dommeren og talte følgende: „Jeg er fød i de gamle norske Kongers Hoved-
„Stad Nidaros. Der var min Fader Biskop; han tilligemed 2
„andre Høilærde Benner, droge betimelig Omsorg for at lære mig
„at skrive og holde mig til Studeringer. Jeg blev elsket af mange
„baade Læge og Lærde, baade indenlands og udenlands. Jeg bandt
„Baand imellem forskiellige Rigers lærde Mænd. Omfider blev
„een af Europas dydige Pringer forelsket i mig. Det var min Lyk-
„ke og mit Fædrelands; han fyldte min Haand med disse riige Ga-

„ver som du seer; Nu har jeg neppe Tid til at bruge Pennen; Jeg
 „vinker til den stittige Agerdyrker, den Indsigtsfulde Bygmester,
 „den gode Huusholder, den raske Skytte; og belønner altid den beste.
 „Rigets Grændser ere Grændserne for mine Belønninger; men ikke
 „for mine Baand. Mit Navn er Det Kongelige Norske Videns-
 „skabernes Sælfskab.“ Saa talte hun og satte sig ned tæt ved Doms-
 merens Fodder.

Dernæst kom den anden ansigende med dristige og afpassede
 Trin; hun var langt fra ikke saa høy som den første; ikke heller
 fuldt saa smuk af Ansigt, men vel skabt, og førte sin Krop usigelig
 raske; Hun var overdaadig i Klæder, ordentlig i sit Forhold, havde
 de Levemaade som en Bye-Pige. I den venstre Haand bar hun
 en stor Deel kunstige Maskiner, dog alle en mignature, i den høyre
 anseelige Belønninger, som for det meste vare patriotiske Borgers
 ædelmødige Gaver. Dette bliver uden Tvivl en anseelig Skronhed,
 tænkte den gamle Mand; thi jeg seer vel at hun nu er lidt syg; men
 det er ikke til Døden. En grundig Læge helbreder letteligen i slige
 Tilfælde; thi uden jeg tager mærkelig feyl, er hun angrebet af det,
 som Lægerne kalde Polypragmatie. Ikke desmindre gif hun raske
 og tolede kiækt: „Værdige Gamle, sagde hun, Retviished skinner
 „frem af dit Ansigt, jeg læser min Seyer i dit Ansinn; lær at kien-
 „de mig og dom ret, saa forlanger jeg ikke meere. I Bergen,
 „Hoved-Staden for Norges Handel, er jeg fød. Jeg har mange
 „kloge og vel-tænkende Elskere, ved hvis Omsorg jeg er bleven i Stand
 „til at fremmane den sovende Bonde til at dyrke den svangre Jord.
 „Saa de 7 Bierge, der vuringe min Føde-Bye, gaaer jeg daglig
 „og opmuntret til at grave, rydde og bygge. Nye Handels-Grøene
 „Ager

„Søger jeg efter, og jeg har Hierte til at fremloffe Kunstierne. Jeg
„binder firedobbelte Sloyfer; Kiendere ville ikke nægte at mine Baand
„ere fortræffelige. Dog hvortil denne Vidloftighed, jeg behøvte
„kun at nævne mit Navn. Viid da, at du her ser Det Nyttige
„Sælskab.“ Ket som en Modens Frue neyede hun derpaa og gif
til Side for at sætte sig ned hos den første.

Nu kom strax efter hende en Bonde·Wige, temmelig smuk, men
eenfoldig og naturlig; hun var liden af Væxt og saae før og stærk ud;
„Jeg venter just ikke, sagde hun, at Kranken skal falde i min Lod,
„jeg er ikke saa stor, ikke heller saa pyntet som mine 2de foregaende
„Søstre. Men maaskee, dersom det kom an paa grovt Arbejde,
„skulde jeg holde det med dem. Jeg er klæd paa Bonde Viis, men
„saa ere og mine Klæder mit eget Arbejde. Jeg er fød paa Sund
„mør, og inden Sundmørs Grændser indskrænker jeg mine Beløn
„ninger. Jeg har intet adeligt Navn; De som sørge for min Op
„dragelse ville først at jeg skulde fortiene det; Jeg binder ikke Sloyfer
„men Knuder. Farvel, Lands·Mand! Døm som du vil. Jeg
„er temmelig ligegyldig.“ Hun gif saaledes uden mange Compli
ments hen til de 2de forrige, for at give Rom for den 4de som
fulgte nu strax efter.

Denne syntes være den Yngste af det heele Sælskab; Hendes
Skionhed havde endnu ikke udviklet sig: dog røbede hun allereede en
smuk Herkomst, og vare der allereede nogle Træk, som lignede Mi
nerva. Hendes romanske Dragt klædte hende godt. Hun begyndte
gandske ukunstlet: „Jeg er en Bispe·Datter, fød i Bergens Skole.
„Jeg har ikke som andre Belønninger at uddeele, jeg befatter mig

havde et langt Støb, som ikke svarede til hendes øvrige Dragt, hvor der i en Gølge sad og glemte sig en liden Ulykkes Fugl; som, om jeg husker ret, heder Esterfauving. I Dørigt var af alle de foregaaende Skionheder ingen saa fortryllende, som denne. „At behage og fornøye, sagde hun, er mit uskyldige Dufte, at udfinde „Overeensstemmelse mellem forskellige Toner er mit Meesterstykke. „Jeg vederqvæger en sølsom Siel med en Nectar af listige Toner. „Er nogen Tidsfordriv tænkende Siele anstændig, saa er det den „jeg tilveiebringer. Lufsten er mit Element, alle oprørte Følelser „løfter jeg paa mine stærke Vinger høyt op over deres sædvanlige „Kreds: Jeg heeder Frivillige Harmonisters Academie, og at jeg „ikke altid er harmonisk, det er fordi ingen Ting er fuldkommen; „Du laster ikke en Glock med deylig syngende Lærker, fordi der stundom kommer en Skade ind imellem og fordærver Harmonien. „Og er det vel min Skyld, at der ere Mennesker til, som med saa „eller ingen kand harmonere. Imidlertid at du ikke skal besynde „mig for at have været aldeles ortesløs og unyttig, da har jeg en „Datter som er meget elsket i Bergen, hende har jeg givet den Opdragelse, at hun kand være den lærvillige Ungdoms Hofmesterinde. „Jeg forærer hende noget Dufte. Loy af Salt, hvilket hun udsæter til Belønning for de Unge, som i Apellis Snyggefulde Kunstier „viise den største Færdighed. Da hun havde talt disse Ord, nede hun og begyndte i det hun gik at leege paa sin Luth.

Reppe fik hun Tid til at komme sig af Beyen for den 6te: Med stærke Strit kom denne anrykkende; Klæd, som en Amazon, holdende i sin Haand adskillige forskærdigede Præmier af Søl: Paa en Pavtron Taske som hang til den venstre Side, var med megen Kunst indvirket

„ikke med nogen anden end mig selv. Mine egne Dvelfer ere uskyl-
 „dige; men unyttige skal de ikke kaldes, dersom de kand danne due-
 „lige Lærde, og forhindre, at de Sprog som ere døde, ikke ogsaa
 „skal blive aldeles begravne. Endskiont min Fader taler Latin som
 „sit Moders Maal, saa tør jeg dog sielden tale det uben naar jeg
 „bliver ivrig; thi jeg har en Sted. Moder som heter Profodia, hun
 „er saa stem til at sidde paa Ordene med Folk. Jeg er, som du
 „seer, intet Moders Barn, thi jeg har hverken trykte Love, eller
 „Signet, eller Medallier, eller Commissioner, eller Classifier, men
 „jeg kalder mig Det philologiske Selskab. Hun vilde gaae, men
 „den Gamle satte Hende paa sit Skiod; thi hun var endnu i den
 „Alder, hvor det er gamle Folk anstændigt at spøge med Børn.
 „Deylige Slut! sagde han, og i det samme randt hans Lærer;
 „Gid du maatte vore, og gid du maatte naae den Forlighed som
 „jeg paa mit Fædrelands Begne vilde ønske dig! Da skulde ikke
 „Nordmænd sate over Havet efter dyrefiobte Navne, ikke heller
 „tabe Dyden medens de erhvervede sig Rørdom. Men jeg veed mit
 „Ønske er omsonst; gaae da mit Barn, sagde han, og bliu saa stor,
 „som du kand, men blev du saa stor som jeg vilde, saa fik du flere
 „Siender end Venner.”

Da hun nu saaledes med megen Ømhed var affeeditet, kom
 den femte fremtrædende; det var een af de fiellueste Skionheder; hun
 gif og legede paa en Luth, indraget i sig selv, skulende med megen
 Kunst den hemmelige Bekymring hun bar for at behage alle; Hun
 havde Balthorn paa sin Arm, og en Harpe hang paa hendes Ryg.
 Hun skulde nær forheret den Gamle med sine Kunster, dersom han
 ikke var bleven vaer, i det hun af en Hændelse vendte sig, at hun
 havde

havde et langt Slæb, som ikke svarede til hendes øvrige Dragt, hvor der i en Golde sad og glemte sig en liden Ulykkes Fugl; som, om jeg husker ret, heder Estersauning. I Øvrigt var af alle de foregaaende Skionheder ingen saa fortryllende, som denne. „At behage og fornøye, sagde hun, er mit uskyldige Dufte, at udfinde „Overensstemmelse mellem forskjellige Toner er mit Mejerstykke. „Jeg vederqvæger en sølsom Siel med en Nedar af listige Toner. „Er nogen Tidsfordriv tænkende Siele anstandig, saa er det den jeg tilveiebringer. Luften er mit Element, alle oprorte Følelser „løfter jeg paa mine stærke Vinger høyt op over deres sædvanlige „Kreds: Jeg heeder Sviuillige Harmonisters Academie, og at jeg „ikke altid er harmonisk, det er fordi ingen Ting er fuldkommen; „Du laster ikke en Flok med deylig syngende Lærker, fordi der stundom kommer en Skade ind imellem og fordærver Harmonien. „Og er det vel min Skyld, at der ere Mennesker til, som med saa „eller ingen kand harmonere. Imidlertid at du ikke skal beskylde „mig for at have været aldeles ørkesløs og unyttig, da har jeg en „Datter som er meget elsket i Bergen, hende har jeg givet den Opdragelse, at hun kand være den lærvillige Ungdoms Hofmeesterinde. „Jeg forærer hende noget Duffe. Toy af Sølv, hvilket hun udsætter til Belønning for de Unge, som i Apellis Skyggefulde Kunstier „viise den største Færdighed.„ Da hun havde talt disse Ord, neyede hun og begyndte i deshun gif at leege paa sin Luch.

Neppes fik hun Tid til at komme sig af Beyen for den 6te: Med stærke Skrit kom denne anrykkende; Klæd, som en Amazon, holdende i sin Haand adskillige forskæddigede Præmier af Sølv: Paa en Patron Tasse som hang til den venstre Side, var med megen Kunst indvirket

virket hendes Waaben som var en Fugl, naglet til en Stang, og mange Skyttere rundt omkring, som alle havde lagt deres Bevæhr paa en stadig staaende Opsats. Det er dog ikke Bellona, tænkte den Gamle, thi denne syntes til intet mindre oplagt end til Krig, hvor man altid skyder af frie Haand, ikke heller er det Diana; thi hun skyder Fugle i Flugten. Imidlertid var der noget muntert i hendes Væsen, hun saae ud, som den der giver al Verden en god Dag. „Jeg er ikke kommen her, Kammerat! sagde hun, for at gjøre mig „lækker, du maa gierne gjøre lærde Miner over min Person, mens „jeg er tilfreds med mig selv. Jeg værner i det mindste Borgere til „at taale Krud-Røg og ikke være bange for Skud, selv sætter jeg „Belønninger ud og selv vinder jeg dem; jeg affætter Konger og ind- „sætter dem. Naar jeg har Penge til Krud og Kugler og et Glas „Wiin; saa maa du beholde baade din Krank og dit Biesald. Ellers „skulde det fortryde mig, om nogen af de andre bedre end Skydes „Sælfskabet i Bergen skulde træffe Papegoyen. Derpaa gik hun, den Gamle blev bange og torde ikke yttre en misfornøyet Miine, thi hun var ikke at spøge med.

Langt borte havde den 7de imidlertid staaet, holdende Kranken i Beyret, færdig, som det syntes, at levere den til den best fortiente; „Kom nu frem, du Udsæellige! sagde den Gamle, som skjuler dig der „borte ved Skonen. Holder du Kranken fordi du er vis paa Seye- „ren, eller have dine Medbeylerinder overantvordet dig den, fordi „ingen af dem frygtede du skulde gaae nogen i Forkiøb? Nu kom hun med langsomme Skrit, prydet som Naturen selv, med en yndig Een- foldighed. Hendes Klæder passede til Kroppen, og ingen af de fore- gaende var saa vel dannet som denne. Hun havde et grønt Flov

over sit Ansigt, saa man ikke strax kunde kiende hende; Hun bar paa sin venstre Arm nogle Guld-Rieder, var for Resten intet mindre end prægtig. Den eeneste Kosbarhed man blev vaer ved hendes heele Brydelse var een i et rodt Baand hængende og med Demanter besat Effe, der var af Dannelse som 2de Hierter, der syntes være sammengroede. „Her er, sagde hun, Erværdige Gamle! for din „Dømsstoel den Eenfoldigste af alle muelige Sælskaber, men den æld- „ste tillige. Jorden og jeg er fød i een Uge, jeg er dog endnu i Dag „ligesaa ung, som da jeg saae min første Dag; skiont ikke i alle „Maader ligesaa lykkelig. Men gandske vist tænker jeg at overleve „alle disse nye Skabninger, som her have talet deres Sag. Min „Herkomst er ikke ringere end guddommelig. Mine Baand ere af „Guld, de smelte ikke ved Jld, slides ikke ved Magt, dog ere de „til fals end og for dem som boe i Hytter; ja for dem ostere end „for Tyrsterne i Verden; thi naar jeg skal opvarte ved Hofferne, „binder man et Skul for mine Dyne, og der gior jeg aldrig mine „Sager vel, uden een og anden Gang, naar han som styrer det „hele, just tager sig paa at vejlede mig for at giøre vel mod et eller „andet Rige. For Resten er jeg mod alle Stænder lige velgiørende. „Hvor man bliver kied af mig, forbandles jeg til en Plage, Vand, „værre end alle andre Ulykker paa Jorden. Denne Effe, som du „her seer, den bliver aldrig tom; Min Fader har givet mig det sym- „pathetiske Pulver, som forvares deri; Naar jeg dermed bestrøer 2de „Hierter, smelte de tilsammen ligesom Vox, de trække sig til hver „andre som Magnet og Jern, uden altid at kunde giøre Reede for „hvorledes og af hvad Aarsag. Hvor jeg har anbragt dette, fødes „aldrig Riedsommelighed, mindre Kulde, allermindst Strid. Der „følge mig Fred, Glæde og Belsignelse, der afbilder jeg, saa gode
som

„som det er mueligt, Skyggerne af mit Fødestæd; thi jeg er fød i
 „Eden. Der gjorde jeg mit Vesterstykke. For de første 2 var der
 „i det heele Paradiis intet saa behageligt som min Belgierning, og
 „intet uden den, som de forviiste sit Tilladelse at føre med sig. Jeg
 „trøstede dem i deres Nøye, jeg befordrede Folkemængden, og er
 „indtil denne Dag Opdragelsens Støtte og Lyksaligheds Moder. At
 „tænke eller tale om mig hvor jeg ikke er nærværende, forårsager
 „strax nye Bevægelse; De unge Piger blive røde og de gamle sukke;
 „Ung Karle lee, men Euler græde, men Enkemænd gaae hen at
 „gistes paa nye. Saa talte hun og trak Floret fra sit skinnende An-
 „sigte. Der sunkede af hendes himmelblaae Dyne en reen og kydst men
 „tillige brændende Kierlighed. Blyesærdigheds rosenrøde Farve blussede
 „af hendes Kinder, men Farven tabte sig i en kielen Skattering og blev
 „alt mattere og bleegere, indtil man omsider havde den sneeviide Hund,
 „som omringede disse Ebler, og skinnede herligere end Allabaster paa den
 „urynkede Pande. „Værdige Belgiørerinde! sagde den Gamle, Du
 „er Egtefæll, jeg kiender dig, du har oprørt min heele Siel, du
 „fører mig tilbage til de Tider da ogsaa jeg nød din Belgierning;
 „da jeg ved Siden af en elsket Egtefælle kunde undvære alt andet
 „Selskab og glemme alle Livets Sorger. Ja din er Kranken, det
 „er dømt og affagt. Du, og ingen af de andre forstaaer den Hem-
 „melighed, at giøre Lo til Eet. Kunde dine Søstre saa læt sam-
 „menføre 100de Mænds Willie og Forstand til eet, som de fand
 „samle deres Indskud til en Hoved-Sum, saa vilde vi faae hos
 „dem alt hvad de love os. Saa sandt det er, at den vanskeligeste
 „Sag overvindes ved foreenede Kræfter, saa sandt er det og, at det
 „er den vanskeligeste Sag at faae Kræfter foreenede. Og deri ligger
 „uden Tvivl Selskabernes Misregning. Du skulle tænke, at naar

„20 a 30 Mænd, begavede med sund Fornuft, traadde sammen til
„at frembringe noget, maatte det blive en Qvint Essentz; og just
„bliver det en forstyrret Blanding af allehaande, og ingen af de for-
„samlede vil i Særbeleshed passere for Auctor; Man troer disuden
„at Liighed mellem Medlemmerne er Sielen i disse nye Indretninger.
„Den er i det mindste det som lokker Folk tilfammen. At een af rin-
„gere Stand kand have den Glæde at modfise den for hvilken han
„ellers maatte tie, det er en inderlig Fornøielse. Men uden Tvivl
„foder og dette mange Ordverlinger, disse igien Trætter, og atter
„disse Uvenstsker.

Hey, værdige Egteskab! kunde Selskaberne dannes efter
„dine Løbe! du fordrer ikke en fuldkommen Liighed; At den eene
„har hvad den anden trænger til, er Selskabers Grund-Lov.
„Imidlertid maa man rose de Belønninger, som disse Selskaber
„uddeele. De kand ikke andet end opmuntre og gavne. De be-
„vidne en uegennyttig Tænkemaade, og nu, da enhver i sær er
„bleven for svag til allene at udrette noget stort, er det maastee
„et nødvendigt Onde at oprette Selskaber. Gaf du med Kran-
„sen, guddommelige Skionhed, og aflæg daglige Prøver paa, at
„din Indretning er den viiseste, dine Baand de stærkeste, dine
„Belønninger de eeneste søde Frugter, som Mennekket uden Fare
„kand æde, hvorved han sættes nogenlunde i Stand til at for-
„døve Livets mangfoldige Besværligheder.

„Du kiender mig faldt Egteskab hannem ind i Tølen, men
„du veed dog ikke at jeg just i Dag beviser alt hvad du haver
„sagt; Jeg er i min gandske Ordens Dragt i Dag paa Or-
„ninggaard, der har jeg søldt mange Dønners Brost med vore
„me Duskler, og 2de udvalgte Hierter med restskaffen Kiærlighed.

„Efter

Efter høyere Befaling har jeg bevaret den vndigste Pige med det beste Hierte, til at glæde den værdigste Mand paa denne Dag. Hun har ved min Omfarg staaet hidindtil, som den deygligste Rose i et stort Blomster-Beed, men med Flid skjult under grønne Blade, paa det man hundrede Gange skulde gaae hende forbie, og plukke andre omkringstaaende Roser.

„Kraengen du har tildømt mig, sætter jeg i Dag paa hendes Hoved, eller, at jeg skal tale et andet Sprog, alle de Fortrin jeg har for andre Sælskaber, skienker jeg i Dag den unge „Bispinde. Brudgommen trænger hverken til min Beskrivelse, thi „man kiender ham af Røgtet, ey heller til min Roes, thi han „bliver derved ikke større end han er; desuden maa du vide, jeg „hyller aldrig, jeg stier alle over een Kam, jeg gjør undertiden „en vakker Pige ligesaa lykkelig med en Capellan, som med en „Biskop; Men et vil jeg dog sige dig om Brudgommen, som du „altid kand lide paa er Sandhed. Jeg løfter ham ikke op i „Skyerne fordi han er vel skabt, har ypperlige Sinds Gaver, „og Ansigt til at indtage alle ved første Dykasti; Men Marsagen „hvorfor jeg især elsker ham, er dette: først er han Mand for „sit Embede, og lader det være sin Hoved-Sag; og jeg har „mærket, at de beste Mænd har gjort deres Koner ullykkelige naar „de have manglet deri; dernæst anseer han det for den største Ære „at fortiene alles Kiærlighed; og med saadanne Mænd lever altid „Koner bedre end med en Holgerdaukke, som vil prygle det gandske meenneffelige Kion. Kort sagt: i Dag er jeg ret i godt „Lune, fornøyet med mit Messer-Stykke. Og nu, pynter Eder, „sagde hun til de andre: og laver Eder paa at synge hver et „Lyfkonfningss Vers til Brude-Parret. See

„See her har jeg et Glas, naar I see derigiennem kand I
„see Brøllups-Bordet, og det som er meere, det heele Selskab
„kand see og høre Eder. Saa kom den eene efter den anden,
„saae igiennem Glasset, neyede og sang:

Det Tronhiemske:

Jeg Trøndelag vor Brudgom er,
Og han er Trønders Vre;
Udvalgte Brud, Du er ham Eier,
Og Du bør Kranzen bære,
Og gjør ham glad og lykkelig,
Saa skal hver Trønder signe dig!
Og hvilke Mand der kom fra os
Dig Kierlighed skal lære.

Det Nyttige:

J Bergens Stift er Bruden fød,
Her blev en Trønder vundet:
Han takker Bergen og fortrød
Ey at han der blev bundet.
Saa Bergens Bye i Dag jeg har
Et Ønske for vort Brude-Par,
At Deres Lykke blomstre maa,
Som den paa Dyd er grundet.

Det Sundmørske:

Jeg paa min aabne Siørings-Sahr
Fra Syndmør hid er kommen,
Jeg Deel i begge Stifter har,
I Bruden og Brudgommen:
Og jeg velsigner begge To!
Gid Deres Lykke længe groe!
Og vore til Misundelse,
Saa er min Fryd fuldkommen.

Det Philologiske:

At vores Brudgom Sønnen har
Det veed enhver at sige,
Men at og jeg hans Dotter var,
Det veed man ey saa lige;
Jeg synger nu med Velbehag
Min hulde Faders Brøllups-Dag;
Og jeg skal synge paa Latin
Naar jeg blir voksen Pige.

Det Harmoniske:

Jeg med min Harpe stemmer i,
 Til Hjertter at henrykke,
 Om tvende Hjertters Harmonie,
 Naturens Mester: Stykke:
 Gid deres Toner stemme maa,
 Paa samme Stræng de begge faae!
 Saa ønsker vi vort Brude: Par
 Med Harmonie til Lykke!

Skjæde-Sælfskabet:

At sigte længe, træffe slet,
 Man pleyer sammensætte,
 Men sigte snart, og træffe ret,
 Dertil udfordres dette:
 At Skyttens Øye ledes maa
 Af ham, som alt paa Jorden faae;
 Saa gif det med vor Brudgom her,
 Han derfor traf det Rette

Ægteffab:

Af Syv den eenste jeg var,
 Som hid i Dag er bunden,
 Og Kransen som jeg vundet har,
 Den vil jeg give Bruden;
 Og give alt hvad jeg formaar,
 Det beste Par i mange Aar:
 Saa de velsigne maa den Dag
 Da jeg har bundet Knuden.

Alle:

Nu den, som ey misunder Dyd
 Og sojer andres Glæde,
 Han tage Deel udi vor Fryd,
 Og denne Sang tilstæde;
 Af Søstre Syv den sidste var
 Vor Brud, som Kransen vundet har;
 Kron Himmel selv vort Brude: Par
 Med Sundhed, Liv og Glæde!

